

mindre Betydning end for Distrikterne, vil jeg dog af bedste Overbeviisning stemme for den; thi, foruden de andre Goder, der er udtalt, at vi opnaae ved Loven, er der eet, som jeg lægger stor Vægt paa, nemlig at den Deel, der har været meest trykket af Jagten, Beboerne af det kongelige Bildtbanedistrikt, opnaaer dog det, at under en ny Konge, om denne Tid endogsaa er fjærn, som vi Alle puste og haabe, ville de ogsaa kunne afløse Jagtretten. Der er intet Sted i Landet, hvor Klagerne have været saa begrundede, som paa den kongelige Bildtbane, og der er neppe noget Sted, hvor man med større Opmærksomhed følger denne Sag end der, og den Betryggelse, denne Lov giver Beboerne der, for at dette Ende, der tilføies ved Jagten paa disse Distrikter, dog engang vil faae en Ende, vil vistnok gjøre, at den paa disse Steder modtages med stor Interesse.

Orsted: Det vil fremgaae af mine foregaaende Vittringer i denne Sag, at jeg stemmer imod Loven, men der vil ogsaa fremgaae deraf, at det ingenlunde er af de Grunde, hvoraf nogle andre ærede Medlemmer af Forsamlingen have erklæret, at de ville stemme derimod. Jeg er aldeles enig med den af de ærede Talere, som har udhavet afskillige Fordele, som den nye Lov vilde medføre fremfor den gamle. Jeg er enig i at ansee det for godt, at ingen Jagtret fremtidig kan forbeholdes, naar En sælger sin Eiendom. Jeg er ligeledes enig i at ansee det for gavnligt, at der bliver en Lov, som giver Erstatning for Skade, der tilføies den, som ikke har Jagtret, af Kron- og Daavildt; men jeg finder, at disse Fordele kjøbes for dyrt med Hensyn til andre Bestemmelser, Lovudkastet indeholder, og som jeg aldeles ikke kan finde anbefalende. Dette sidste gjælder om den Deel af Loven, hvorefter allerede lovligt erhvervede Rettigheder, som Nogen har erhvervet til Jagtret paa anden Mands Grund, skulde ophæves, og det saameget mere, fordi det ikke blot ved Frdn. af 1769,

den første Lov, som opmuntrede til Selveiendom, men ogsaa ved Loven af 20de Mai 1840 er vedligeholdt, at Godseierne skulde opmuntres til at give Arvefæste eller Selveiendom, ved at de, naar de saaledes overlade deres Bønder Godset, kunne forbeholde sig Jagtretten, og naar man nu berøver dem denne Jagtret, man har givet dem Ret til at forbeholde ved at overlade Arvefæste eller Selveiendom, vil dermed Opmuntringen bortfalde. Det blev ved Forhandlingerne i 1840 klart, at der var flere Godseiere, som ikke vilde meddele Arvefæste eller Selveiendom, naar de ikke kunne forbeholde sig Jagtretten. Man har ved at tilskaae dem Ret hertil, faaet dem til at overlade ikke ubetydeligt af deres Gods til Selveiendom. Nu tager man denne Ret fra dem; man siger, at man giver dem Erstatning derfor; men dette er ganske illusorisk, da det er en Ret, som ikke har en bestemt Pengeværdi og ikke kan erstattes med Penge, thi naar en Enkelt skal kunne afløse den, skal han blot erstatte, hvad Jagten kan være værd paa hans lille Territorium; men det, at hele Jagtretten destrueres, taber sin Værdi, er Noget, som der ikke gives Erstatning for. Det er altsaa Eiendomsrettens Hellighed, Tilliden til kongelige Tilfagn, der, som det forekommer mig, roffes i høi Grad ved denne Lov, og dette skeer tilmed uden at der er nogen synderlig Grund til at gjøre det; thi i Særdeleshed naar det blev Lov, hvad jeg troer vilde være gavnligt og hensigtsmæssigt: at al Skade af Kron- og Daavildt skulde erstattes, og dertil var blevet tilføiet nogen nærmere Bestemmelse, da troer jeg, at dette endnu sikkrere vilde blive bevirket, og det kun vilde være overordentlig liden Skade, man kunde have at befrygte af Bildtet. Der er allerede, som forhen bemærket, skeet overmaade meget i denne Retning derved, at der er opstaaet saamange smaa Jagtrettigheder allerede som Følge af Forordningen 1840; dette gjør, at der ikke nær er den Bildtstand nu, som der har været i ældre Tider.